

καλύτερες συνθήκες ζωής σχετικά μ' αυτές που είχαν στην Αλβανία, σε κάθε γκρουπτά ήταν γιατρός και νοσοκόμα. Τους έδωσαν ρούχα, παπούτσια και ότι άλλο χρειαζόνταν.

Σ' αυτό το μέρος κάθισαν έξι μήνες και ύστερα τους μετέφεραν μέσα στη Βουδαπέστη και τους στέγασαν σε μεγάλα κτίρια. Εδώ κάθισαν άλλους έξι μήνες, η τροφοδοσία συνεχίζονταν το ίδιο, κοινό συσσίτιο για όλους, πολύ καλό φαγητό και δωρεάν.

Στις αρχές του 1950 η ουγγρική κυβέρνηση αποφάσισε να χτίσει ένα καινούργιο χωριό για να στεγάσει τους Έλληνες πολιτικούς πρόσφυγες, σε έναν πολύ καλό και παραγωγικό κάμπο, που μάλιστα τότε ήταν και σπαρμένος με στάργια. Στο τέλος του χρόνου το χωριό ήταν έτοιμο και το χειμώνα μεταξύ 1950 - 1951 εγκαταστάθηκαν οι οικογένειες στα καινούργια σπίτια, τα σπίτια ήταν τακτοποιημένα και με όλα τα απαραίτητα που πρέπει να έχει μια κατοικία, όπως κρεβάτια, ντουλάπες, τραπέζια, καθίσματα, κουζίνες, μαγειρικά σκεύη, στρώματα κ.λ.π.

Το κάθε σπίτι ήταν χτισμένο σε οικόπεδο ενός στρέμματος (1.000 τ.μ.). Το εκτός κατοικίας οικόπεδο το χρησιμοποιούσε η κάθε οικογένεια, να σπέρνει λαχανικά, να φυτεύει δέντρα και ότι άλλο νόμιζε. Επίσης το κάθε σπίτι είχε και την αποθήκη του.

Τώρα οι Ασπροκκλησιώτες μαζί με τους άλλους πρόσφυγες άρχισαν να ζουν τη ζωή του χωριού, όμως πιά ξεκούραστα και πολύ καλύτερες συνθήκες και ανέσεις. Μαζί με τα σπίτια έχτισαν και παιδικό σταθμό, σχολείο, κοινοτικό γραφείο και λέσχη για να κάνουν τις συνελεύσεις, τις συγκεντρώσεις και τις γιορτές τους, είχαν και βιβλιοθήκη, επίσης έχτισαν και οργάνωσαν με γιατρούς και νοσοκόμους αναρρωτήριο, νηπιαγωγείο και βρεφικό σταθμό.

Όταν πιά τακτοποιήθηκαν όλοι οι κάτοικοι του καινούργιου χωριού στα σπίτια τους, πέρασαν όλοι οι ενήλικες από υγειονομική επιτροπή, όσοι ήταν μεγάλοι από χρόνια (άνω των 60 χρονών) και όσοι ήταν άρρωστοι ή ανίκανοι για δουλειά τους χορήγησαν συντάξεις (γήρατος και αναπηρίας) τους έδιναν 400 φιορίνια το μήνα, ποσόν που τους εξασφάλιζε μια κανονική και άνετη ζωή. Συνταξιούχοι έγιναν η μεγαλύτερη πλειοψηφία, ελάχιστα και πολλοί ολίγοι κρίθηκαν ικανοί για δουλειά και οι οποίοι μπορούσαν να δουλεύουν σε ένα εργοστάσιο ζάχαρης που ήταν εκεί κοντά ή σε αγροτικές δουλειές. Μετά απ' αυτή την επιλογή σταμάτησε και το κοινό συσσίτιο για όλους και η κάθε οικογένεια οργάνωσε τη ζωή και το νοικοκυριό της όπως ήθελε. Εξείρεση αποτέλεσαν τα παιδιά σχολικής ηλικίας τα οποία το κράτος συνέχισε την δωρεάν τροφοδοσία τους μέχρι το 1954 που έφυγαν για την Ελλάδα.

Το χωριό, πήρε το όνομα του αγωνιστή κομμουνιστή μέλος της Κ.Ε.

του Κ.Κ.Ε. που εκτελέστηκε στις 30 Μάρτη 1952 στην Ελλάδα, Νίκου Μπελογιάννη.

Χτίστηκαν συνολικά 500 σπίτια, με 3.500 περίπου κατοίκους και 450 παιδιά. Εδώ μαζεύτηκαν, όλοι οι πρόσφυγες από το Ασπροκλήσι, εκτός της οικογένειας του Γιώρη Σιώμου (ο ίδιος εργάζονταν στο ραδιοφωνικό σταθμό Βουδαπέστης) και της Ευανθίας Ζήκου (Γκόγκα) με την αδελφή της που έμειναν στη Βουδαπέστη, οικογενειακά.

Στο σχολείο δίδασκαν και Έλληνες δασκάλοι την ελληνική γλώσσα.

Από ότι μολογάν οι ίδιοι, αυτά τα λίγα χρόνια που έζησαν στο χωριό, τους έχουν μείνει αξέχαστα για όλη τους τη ζωή, γιατί τσακισμένοι και βασανισμένοι ακόμη από τα χρόνια της κατοχής, σε συνέχεια τον εμφύλιο, που επίσης πέρασαν πολλούς φόβους και δυσκολίες. Οι περιπέτειες και οι ελλείψεις στην Αλβανία, που κράτησαν πολλά χρόνια, βρήκαν επιτέλους στην Ουγγαρία μια συμπαράσταση μια ζεστή μεγάλη βοήθεια. Βρέθηκαν σε καλό και πολιτισμένο περιβάλλον, με πολλές ευκολίες και ανέσεις και έτσι μπόρεσαν αυτά τα χρόνια να ξεκουραστούν και να συνέλθουν.

Ναι πως χαρακτηρίζει και πως ένιωθε γι αυτά τα χρόνια που έζησε εκεί η γριά Ζήση Κούρταινα και τα μολογούσε:

"Ζήσαμε τέσσερα χρόνια παιδεία μου σ' αυτόν τον τόπο και σ' αυτόν τον κόσμο, είδαμε και μάθαμε πως ζει ο κόσμος. Αυτά τα χρόνια θα θυμάμαι ότι έζησα ανθρωπινά, λυπάμαι που εδώ που ήρθαμε βρήκαμε πάλι τη φτώχεια και την κακομοιρία και για να σας πω την αλήθεια, μετάνιωσα εγώ και πολλοί άλλοι που φύγαμε από τον τόπο του Θεού".

Όμως παρ' όλα αυτά, τους πρόσφυγες τους απασχολούσε και πολύ σωστά ένα σοβαρό και μόνιμο πρόβλημα, κι αυτό ήταν, τότε θα γυρίσουν στην Ελλάδα, στην πατρίδα και να σμιξουν οι οικογένειες που ήταν χωρισμένες, να βρουν οι γυναίκες τους άντρες τους και τα παιδιά τους πατεράδες.

Όπως αναφέρεται και σε άλλα σημεία, όταν ο Δ.Σ.Ε κατέλαβε την περιοχή της Μουγκκάνας σταμάτησε κάθε επικοινωνία με την υπόλοιπη Ελλάδα και έτσι όσοι βρέθηκαν μακριά από το χωριό και ιδιαίτερα οι άντρες που είχαν φύγει στο ταξίδι, μα κι ακόμη αυτοί που εκείνη τη μέρα βρέθηκαν π.χ. στο Φιλιάτι, έμειναν χωρισμένοι μια και όσοι ήταν στο χωριό υποχρεώθηκαν να περάσουν στην Αλβανία και τελικά να βρεθούν στην Ουγγαρία.

Το ζήτημα της επιστροφής στην Ελλάδα, όσο περνούσε ο καιρός τόσο έπαιρνε και μεγαλύτερες διαστάσεις. Από την Ελλάδα διαμαρτύρονταν γράφοντας μέχρι τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών (Ο.Η.Ε.) και ζητούσαν τις οικογένειές τους, που οι συμμοριτές βιαίως μετέφεραν στην Ουγγαρία, ως όμηρους.

Η ελληνική κυβέρνηση, επίσης απαιτούσε από τις κυβερνήσεις των Λαϊκών Δημοκρατιών την επιστροφή των "βιαίως απαχθέντων ομήρων"